

Треба провести неко време у том изолованом гнезду које зову Народна скупштина да би се схватило како су људи који појма немају о стању у земљи готово увек они који ту земљу представљају. Ово упозорење Жозефа Прудона, иако изречено половином 19. века, има универзално и савременско значење.

У ову политичку и друштвену правилност можемо се скоро свакодневно уверити. Најновији пример је извештај групе „независних“ економиста и оцена да је Београд најјефтинији град међу осам главних градова региона. На основу истраживања може се извести закључак да стање није толико тужно као што изгледа када се читају извештаји и информације у медијима, нагласио је један од аутора, независни економиста Драган Ђуричин.

Међутим, сврха овог истраживања била је да се покаже да одређени трговински ланци (погодите који) нису искористили свој повољан положај и остварили монополску позицију. Тиме се доказује да ми живимо у друштву у коме нема монопола и да, напротив, цвета конкуренција. Остаје још само да грађани поверују у ову фарсу која вређа здрав разум.

Врхунац лицемерства, политичког аутизма и бахатости показао је не први пут министар трговине Слободан Милосављевић, наступајући још једном као портпарол великих трговинских ланаца, који су по њему оличење здраве конкуренције и непостојања монопола. Он такође наводи да њему, као министру, та чињеница о бољем животу импонује тим пре што је Београд конкурентан захваљујући произвођачима анализираних производа, али и трговцима и пре свега трговинским ланцима који су успели да развију озбиљну конкуренцију и тако спрече настанак монопола.

Министар трговине је искористио и ову прилику да истакне да су тврдње о постојању монопола трговинских ланаца, а посебно компаније „Делта“, празне и произвољне приче непоткрепљене истраживањима поузданих „независних“ економиста. При томе, он жали

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 21 фебруар 2009 14:24

што није имао довољно наклоности појединих медија да боље презентује благотворно деловање конкуренције, будући да истраживање није наручило министарство трговине, већ „независни“ економисти.

Остаје нејасно када министар говори као члан владе која се бори против монопола, а када као заступник великих трговинских ланаца. Заиста незавидна позиција и распоућеност једног владиног представника. Неприхватљиво је да члан једне европски и реформски опредељене владе упорно заступа интересе доминантних трговинских ланаца, служећи се анализама које искривљују односе у друштву. То говори о одсуству одговорности представника извршне власти који покушава да нас убеди да оно што ми видимо и осећамо на сопственој кожи није права слика реалности, већ да напротив уживамо у благодети ниских цена и свеprisутне конкуренције. За овакве неприличне изјаве у озбиљним демократским земљама министар би био позван на одговорност или би поднео оставку под притиском јавности.

Свакодневни живот у Србији се у великој мери претворио у борбу за преживљавање, шири се сиромаштво и незапосленост, приватизација се по својим погубним последицама манифестује као надирућа пустиња, угрожене су виталне социјалне функције државних институција, али то не дотиче песничку душу министра трговине и „независне“ економске истраживаче јер су они доказали да је наша слика стварности извитоперена и да је стање животног стандарда, али и економије много боље него што се нама чини. Овакво неодговорно понашање министра трговине само је израз укупног односа ове владе према реалним економским и социјалним проблемима у друштву.

Свет сигурно ружичастије изгледа на гала пријемима приликом отварања великих трговинских центара. Министар економије Млађан Динкић тврди да ће грађани Србије као некада давно опет моћи да уђу у продавницу и купе фрижидер, регал или аутомобил, а да то и не осете. Да ли је овом хиперактивном министру познато да људи данас у продавницама купују само најосновније прехранбене производе и да то и те како осећају као све већи терет.

Још један од примера политичке и моралне хипокризије могли смо видети у одлуци чланова Републичке изборне комисије из Демократске странке да поднесу оставке, након што су примили милионске своте за мукотрпни и предани рад. „Као и у свим другим институцијама, тако и у РИК-у ми имамо веома моралне и одговорне представнике који су се сами одлучили на тај чин. Искључиви разлог за оставке јесте моралне природе. Представници ДС-а су оставкама изразили став о догађајима у РИК-у и о неодговорном трошењу новца, иако нису учествовали у креирању процедура којима

је омогућено неодговорно трошење новца. Дакле, они су се на овај чин одлучили као одговорни и морални људи“, наводи портпарол ДС-а Јелена Триван.

Да ли смо ми до те мере изгубили осећај за одговорност и огрезли у политикантству и моралном релативизму да не можемо више да препознамо стварно значење моралности. Проглашавати чланове РИК-а за моралне узоре што су тек након откривања у јавности њихових огромних новчаних надокнада одлучили да из „моралних“ разлога поднесу оставке може се тумачити као врхунац бахатости партијских функционера. Дух Бодрума као да је још увек присутан.

Вероватно члановима РИК-а дугујемо велику захвалност за високоморални и хумани подвиг. О моралној одговорности за примање двоструких плата и доследно поштовање утврђене процедуре нема ни речи. Довољно је што је портпарол ДС-а Јелена Триван нашла за сходно да нам пружи непосредне доказе о изузетној моралности чланова ДС-а у Републичкој изборној комисији. Тако се покушава анулирати очигледна чињеница да је чланство у РИК-у само још једна од уносних синекура које користе државни и партијски функционери као посвећени припадници владајуће државне и партијске олигархије. Да ли се неко од моралних и часних чланова ДС-а запитао пре откривања ове афере да ли је морално да за рад у овом државном органу примају више од шест просечних плата поред својих редовних примања? Накнадна памет, као и накнадна моралност, не вреде много.

За ову храбру одлуку о оставкама вероватно би морали да буду посебно награђени, можда чланством у управним одборима, будући да су морални и одговорни кадрови увек потребни. Најопасније је за једну странку када не успева да реално сагледа ситуацију у друштву и то је увек знак да остаје у изолованом гнезду, док се спремају велики социјални изазови. Међутим, историја је неумољива, поред оног који се затвара у свом свету обмана живот тутњи својим током.